

Knjiga proroka Joela i laodicejska Adventistička crkva sedmoga dana - broj pet

Dokle još? Peti pečat

Jeff Pippenger

2025-12-07

Kad je „svjetlo za to vrijeme dano”, ono je ili „prihvaćeno” ili „odbaćeno”. Razdvajanje koje se ostvaruje kada se svjetlo uvede djelo je vječnoga evanđelja, koje uključuje ne samo pečaćenje Božjega naroda, nego i odvajanje pšenice od kukolja. Završni proces kušnje i razdvajanja započeo je 11. rujna, kada proročko pitanje glasi: „dokle?”, a proročki odgovor je: „do zakona o nedjelji”. Posljednji spomen simbola „dokle” nalazi se u petom pečatu u knjizi Otkrivenja.

I kad je otvorio peti pečat, vidio sam pod žrtvenikom duše onih koji bijahu ubijeni zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje imahu. I povikaše jakim glasom govoreći: Dokle, Gospodaru sveti i istiniti, nećeš suditi i osvetiti našu krv nad onima koji prebivaju na zemlji?

I dane su svakomu od njih bijele haljine; i rečeno im je da još malo počinu, dok se ne ispuni broj njihovih sudrugova i njihove braće, koji imaju biti ubijeni kao i oni. Otkrivenje 6,9–11.

Nadahnuće postavlja odgovor na pitanje „dokle“, koje postavljaju „duše pobijenih“, u budućnost, kada se upotpuni druga skupina papinskih mučenika. To započinje pri nedjeljnom zakonu, i zbog toga sestra White osamnaesto poglavlje Otkrivenja poistovjećuje s ispunjenjem druge skupine mučenika. U prvih pet redaka nalaze se dva „glasa“; prvi glas označuje 9/11, a drugi glas poziva muškarce i žene da izađu iz Babilona pri nedjeljnom zakonu. Sestra White poistovjećuje simbol „dokle“ u petom pečatu s prvih pet redaka osamnaestog poglavlja Otkrivenja kako bi ocrkala razdoblje od 9/11 do nedjeljnog zakona. Težište nije na odvajanju i pečaćenju Božjega naroda, nego na sudu nad papinstvom zbog ubijanja mučenika iz prošle povijesti i onih mučenika tijekom krize nedjeljnog zakona koji sačinjavaju drugu skupinu papinskih mučenika.

„Kad je otvoren peti pečat, Ivan Otkritelj u viđenju je vidio pod žrtvenikom mnoštvo onih koji su bili pobijeni zbog riječi Božje i svjedočanstva Isusa Krista. Nakon toga uslijedili su prizori opisani u osamnaestom poglavlju Otkrivenja, kada su oni koji su vjerni i istiniti pozvani da izađu iz Babilona. [Otkrivenje 18,1–5, citirano.]“ Manuscript Releases, svezak 20, 14.

U drugom odlomku, gdje ona poistovjećuje mučenike petoga pečata te buduću i drugu skupinu mučenika koja se oblikuje u krizi zakona o nedjelji, kaže da će se ti prizori „zbivati u budućem vremenskom razdoblju”. Dva glasa iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja predstavljaju to „buduće vremensko razdoblje”. Prvi glas na početku, 11. rujna, a drugi glas u vrijeme zakona o nedjelji.

„I kad je otvorio peti pečat, vidjeh pod žrtvenikom duše onih koji bijahu pobijeni zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su držali; i povikaše iza glasa govoreći: Dokle, Gospodaru sveti i istiniti, nećeš suditi i osvetiti našu krv nad onima koji prebivaju na zemlji? I bijahu dane svakomu od njih bijele haljine [Proglašeni su čistima i svetima]; i rečeno im je da počinu još

malo vremena, dok se ne ispuni broj i njihovih susluga i njihove braće, koji će biti pobijeni kao i oni” [Otkrivenje 6,9–11]. Ovdje su Ivanu bili prikazani prizori koji nisu bili stvarnost, nego ono što će biti u budućem vremenskom razdoblju.

„Otkrivenje 8,1–4 citirano.“ Manuscript Releases, svezak 20, 197.

Sestra White povezuje ispunjenje oblikovanja druge skupine mučenika s budućnošću, a u drugom odlomku navodi Otkrivenje 18,1–5, koje prepoznaje jedan glas u prva tri retka i drugi glas u četvrtom i petom retku. Prvi glas označuje 11. rujna kada su se srušile velike zgrade New Yorka, a drugi glas jest nedjeljni zakon kada se iz Babilona poziva drugo Božje stado. U drugom odlomku ona upućuje na osmo poglavlje Otkrivenja i prva četiri retka, koji prepoznaju otvaranje sedmoga pečata, kada se ugljevlje s oltara baca na zemlju, što je usklađeno s Pedesetnicom, kada je oganj sišao s neba i prosvijetlio učenike, kao što je bilo prosvijetljeno Ilijinih dvanaest kamenova i kao što je prikazano ognjenim jezicima nad učenicima.

Dokle? Zaharija i Ivan

Koliko dugo jest proročki simbol vremenskog razdoblja od 11. rujna do nedjeljnog zakona, koje je predloženo u izvješću o gori Karmelu, u povijesti milerita od 1840. do 1844., u povijesti Mojsija od osme do desete pošasti, u svjedočanstvu mučenika petoga pečata; a u Zahariji se postavlja pitanje: „Dokle?” — dok se Bog ne smiluje Jeruzalemu koji je bio u Babilonu sedamdeset godina.

Tada anđeo Gospodnji odgovori i reče: Gospodine nad vojskama, dokle nećeš imati milosrđa prema Jeruzalemu i prema gradovima Judinim, na koje si se gnjevio ovih sedamdeset godina?

I Gospodin odgovori anđelu koji govoraše sa mnom dobrim riječima, utješnim riječima.

Tada mi anđeo koji govoraše sa mnom reče: „Viči govoreći: Ovako veli Jahve nad Vojskama: Revnujem za Jeruzalem i za Sion revnošću velikom. I veoma se gnjevim na bezbrižne narode; jer bijah se samo malo razgnjevio, a oni pripomogoše nevolji. Stoga ovako veli Jahve: Vraćam se Jeruzalemu s milosrđem; u njemu će se sagraditi Dom moj, riječ je Jahve nad Vojskama, i uže će se razapeti nad Jeruzalemom. Viči još govoreći: Ovako veli Jahve nad Vojskama: Moji će se gradovi još raširiti od obilja; i Jahve će još utješiti Sion, i još će izabrati Jeruzalem.” Zaharija 1:12–17.

Sestra White izravno usklađuje Zaharijinih „sedamdeset godina” tijekom kojih je doslovni drevni Izrael bio u ropstvu doslovnom Babilonu s tisuću dvjesto i šezdeset godina od 538. do 1798., tijekom kojih je duhovni Izrael (kršćani) bio u ropstvu duhovnom Babilonu (rimokatolicizmu).

„Božja Crkva na zemlji bila je jednako tako doista u sužanjstvu tijekom ovoga dugog razdoblja nemilosrdnoga progonstva kao što su sinovi Izraelovi bili držani u sužanjstvu u Babilonu tijekom razdoblja izgnanstva.“ Proroci i kraljevi, 714.

Godine 1798., na kraju tisuću dvjesto i šezdeset godina, stigla je prva od triju poruka prikazanih kao anđeli u četrnaestom poglavlju Otkrivenja. Druga je stigla 19. travnja 1844., a treća 22. listopada 1844. Povijest simbolizirana pitanjem: „dokle” proteže se od 11. rujna do nedjeljnoga zakona, a to je razdoblje bilo predloženo u počecima adventizma, u mileritskom pokretu, od 11.

kolovoza 1840. do 22. listopada 1844. To je razdoblje simbolički prikazano od strane Ivana Otkrovitelja u desetom poglavlju, kada Ivan pojede malu knjižicu koja mu je bila slatka u ustima, ali je postala gorka u njegovu trbuhu.

I glas koji sam čuo s neba progovori mi opet i reče: Idi, uzmi knjižicu koja je otvorena u ruci anđela koji stoji na moru i na zemlji. I otidoh k anđelu i rekoh mu: Daj mi knjižicu. A on mi reče: Uzmi je i pojedi je; i zagorčit će ti utrobu, ali će ti u ustima biti slatka kao med. I uzeh knjižicu iz anđelove ruke i pojedoh je; i bijaše mi u ustima slatka kao med; a čim je pojedoh, utroba mi zagorče.

I reče mi: Treba ti opet prorokovati pred mnogim pucima, i narodima, i jezicima, i kraljevima. Otkrivenje 10,8–11.

Povijest koju Ivan prikazuje predstavljena je knjigom koja je bila pojedena, jer je jedenje predstavljalo kako su mileriti došli do razumijevanja poruke i njihovo iskustvo u naviještanju te poruke. Stoga, kada se Ivanu odmah nakon izlaganja te povijesti kaže da mora opet prorokovati, prorokovanje koje se time označuje jest povijest od 1840. do 1844. Ivanu se kaže da se mileritska povijest od 1840. do 1844. ponavlja u povijesti završetka adventizma. Čim je Ivanu rečeno da mora opet prorokovati, rečeno mu je i da izmjeri hram.

I dade mi se trska nalik štapu; i anđeo stade govoreći: Ustani i izmjeri hram Božji, i žrtvenik, i one koji se u njemu klanjaju. Ali dvorište koje je izvan hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. Otkrivenje 11,1.2.

Djelo koje je adventizmu povjereno nakon 22. listopada 1844. Ivan je prikazao kao mjerenje ili gradnju hrama, u skladu s obećanjem iznesenim u Zahariji da će se „uže opet razapeti nad Jeruzalemom“, jer će Gospod „još izabrati Jeruzalem“. Povijest prikazana na početku adventizma filadelfijskim pokretom mileritskoga adventizma ponavlja se na završetku adventizma filadelfijskim pokretom sto četrdeset i četiri tisuće. U velikom razočaranju 22. listopada 1844. započelo je vremensko razdoblje, prikazano kao „dani glasa sedmoga anđela“.

Nego u dane glasa sedmoga anđela, kad on počne trubiti, dovršit će se tajna Božja, kao što je navijestio svojim slugama, prorocima. Otkrivenje 10,7.

Poruka je bila slatka mileritima kada se islamsko vremensko proročanstvo drugoga jao ispunilo upravo onako kako su mileriti unaprijed predvidjeli prije 11. kolovoza 1840. Poruka se pretvorila u gorčinu u utrobi pri velikom razočaranju 22. listopada 1844. Čim Ivan dovrši prikazivanje povijesti od 1840. do 1844., biva obaviješten da mora učiniti posve isto (prorokovati) ponovno. Zatim mu je rečeno da izmjeri Jeruzalem, a kada to učini, usklađuje se sa Zaharijinim proročanstvom o tome da Gospodin izabire Jeruzalem. Od 22. listopada 1844. nadalje proročka se povijest prikazuje kao „dani glasa sedmoga anđela“. „Dani“ poruke (glasa) sedmoga anđela (trećega jao) predstavljaju razdoblje u kojemu će Kristovo božanstvo biti trajno sjedinjeno s ljudima koji su trebali biti sto četrdeset i četiri tisuće. To je djelo bilo odgođeno pobunom 1863., a 11. rujna trubljenje sedmoga anđela (trećega jao) ponovno je počelo odjekivati.

U svetoj povijesti Gospodin je izabrao Jeruzalem da ondje postavi svoje ime, a njegovo je „ime“ njegov karakter. Na Jeruzalem i Sion upućuje Zaharija kada kaže: „Revnujem za Jeruzalem i za Sion velikom revnošću“, a zatim i: „Jahve će još utješiti Sion, i još će izabrati Jeruzalem.“ Sion biva utješeno kada primi Duha Svetoga, koji je „Tješitelj“. Utjeha Duha Svetoga započela je 11. rujna, u skladu s time što je Krist dahnuo na učenike nakon što se, poslije svojega uskrsnuća, vratio sa susreta s Ocem. Očitovanje Duha Svetoga silno se povećalo na Pedesetnicu. To je razdoblje započelo time što je prvina bila uskrsnuta, a završilo prinosom prvine o Pedesetnici, kada je tada čitav svijet čuo poruku.

Tješite, tješite moj narod, govori vaš Bog. Govorite srcu Jeruzalema i vičite mu da se navršila njegova borba, da mu je bezakonje oprošteno; jer je iz ruke Gospodnje primio dvostruko za sve svoje grijeha. Izaija 41,1.2.

Sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćeni su kada je „njihova bezakonja oproštena.“ To se zbiva neposredno prije zakona o nedjelji, dok su uzdignuti kao pentekostna žrtva prvine, primajući izlivanje Duha Svetoga bez mjere, kako su učenici bili prasluka na Pedesetnicu. Škropljenje kiše koje je započelo 11. rujna postaje potpuno izlivanje pri zakonu o nedjelji. U povijesti od žrtve prvine 11. rujna do žrtve prvine pri zakonu o nedjelji, kada je sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćeno i pripravljeno kao prinos da budu uzdignuti kao stijeg od zakona o nedjelji do svršetka vremena milosti. Ta je povijest predstavljena prvim trima stihovima Otkrivenja osamnaest, koji objavljuju pad Babilona, što je biblijski simbol koji predstavlja ‘udvostručenje’.

I nakon toga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, imajući veliku vlast; i zemlja se prosvijetli od njegove slave. I povika silno jakim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki i postade prebivalište đavola i tamnica svakoga nečistog duha i krletka svake nečiste i mrske ptice. Jer svi narodi piju vino gnjeva bluda njegova, i kraljevi zemaljski s njim bludničiše, i trgovci zemaljski obogatiše se od obilja njegove raskoši. Otkrivenje 18:1–3.

Kroz cijelo Sveto pismo udvostručenje izraza ili riječi predstavlja savršeno ispunjenje pada Babilona u posljednjim danima. To je obilježje Alfe i Omega, koji uvijek kraj neke stvari prikazuje njezinim početkom. Dva pada Babilona prikazana su kao Nimrod i Belšazar. Nimrod je bio početak Babilona, kada je on bio jednostavno Babel. Nimrodov pad predstavljao je Belšazarov pad, a poruka drugoga anđela i anđela iz Otkrivenja osamnaest glasi da je Nimrodov pad na početku Babilona predstavljao Belšazarov pad na svršetku, jer Alfa i Omega uvijek kraj neke stvari prikazuje njezinim početkom.

Nimrodova je kula bila srušena kao simbol njegova pada, i on je predodnačavao pad Twin Towersa 11. rujna. Belšazarov pad bio je rukopis na zidu, koji je označio kraj sedamdesetogodišnje vladavine Babilona kao prvoga kraljevstva biblijskog proročanstva, te tako predodnačavao pad Sjedinjenih Država na kraju Izaijinih dvadeset i triju simboličnih „sedamdeset godina, prema danima jednoga kralja“, koje predstavljaju povijest Sjedinjenih Država od 1798. do nedjeljnog zakona. Belšazarov rukopis na zidu predstavlja trenutak kada zid razdvajanja crkve i države pada pri nedjeljnom zakonu, što je upravo točka na kojoj završava šesto kraljevstvo biblijskog proročanstva, baš kao što je Belšazar bio ubijen te iste noći. Rukopis na zidu jest zakon koji je napisan i koji obara zid razdvajanja crkve i države u Ustavu.

„Povijest“ predstavljena od 11. rujna do nedjeljnog zakona, a potom do završetka vremena kušnje za čovječanstvo i sedam posljednjih zala, jest povijesno razdoblje koje je u Božjoj riječi simbolizirano udvajanjem izraza ili riječi. U tom se razdoblju izlijeva Duh Sveti, počevši s poškropljenjem od 11. rujna do nedjeljnog zakona, a potom s punim izlivanjem. Krist je Duha Svetoga prikazao kao „Utješitelja“ koji će, kada dođe, Božjemu narodu pokazati sve.

A Utješitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati u moje ime, on će vas poučiti svemu i dozvati vam u sjećanje sve što vam rekoh. Ivan 14,26.

Duh Sveti prenosi se na sto četrdeset i četiri tisuće putem „zlatnoga ulja“, koje je ujedno i „kiša“, a ujedno i „Tješitelj“. Kada je prikazan kao „Tješitelj“, Duh Sveti označava posebno očitovanje Duha Svetoga.

Božji je narod oduvijek posjedovao Duha Svetoga kada je ispunjavao zahtjeve evanđelja, ali u vremenima istinskoga svetoga oživljenja, „kao u prijašnjim godinama“, kada postoji posebno očitovanje Duha Svetoga za zajedničko tijelo, Duh Sveti prikazan je kao Tješitelj. Još je važnije to što se zajedničkom tijelu po Tješitelju potiče pamćenje dok on „sve doziva“ njihovu „sjećanju“. To potvrđuje da oni ljudi koji sudjeluju u tom očitovanju imaju istinsko iskustvo, jer Duh Sveti sudjeluje u djelatnostima njihova uma, budući da utječe na misaoni proces dok „sve doziva vašemu sjećanju“.

Ljudsko pamćenje zajedno s drugim sastavnicama, kao što su prosudba, inteligencija, razum i savjest, tvori višu narav čovjeka, koju apostol Pavao naziva „umom“. Ta viša narav jest ili tjelesni um ili Kristov um.

Jer tjelesna je misao neprijateljstvo protiv Boga, jer se ne pokorava zakonu Božjemu, niti doista može. Rimljanima 8,7.

Jer tko je upoznao um Gospodnji da bi ga poučio? A mi imamo um Kristov. 1. Korinćanima 2,16.

Niža narav, ili tijelo, sastoji se od živčanog, emocionalnog i hormonskog sustava povezanih s osjetilima, koja su „prilazi duše“. Viša je narav određena vladati nad nižom te je stoga prikazana kao utvrda, a utvrda je neprestano pod napadom osjetila (niže naravi), pri čemu se napadi na utvrdu izvode kroz prilaze koji vode u utvrdu. Unutar utvrde više naravi nalazi se zapovjedno središte, ili ono što sestra White naziva citadelom. Citadela je Svetinja nad svetinjama u Svetištu, koje je podijeljeno na dva osnovna dijela. Predvorje je tijelo, ili niža narav, a za ulazak u predvorje ili također za prijenos krvi u Svetinju bilo je potrebno proći kroz zastor ili veo. Predvorje je omeđeno velovima.

Novim i živim putem, koji nam je posvetio kroz zastor, to jest, kroz svoje tijelo. Hebrejima 10,20.

Svetište je podijeljeno na dva dijela: predvorje i Svetinju. A Svetinja je pak, kao i viša narav, podijeljena na dva dijela. Viša se narav raščlanjuje na dva područja. Jedno od tih područja predstavljeno je kao sveto mjesto, a drugo kao Svetinja nad svetinjama. Sveto mjesto predstavlja

umne djelatnosti nužne da bi čovjek mogao djelovati, ali Svetinja nad svetinjama jest područje gdje se susreću Bog i čovjek. Svetinja nad svetinjama prijestolna je dvorana Božja, a oni koji su obraćeni posjednuti su na nebeskim mjestima s Kristom.

I s njime nas uskrisi i s njime nas posjede na nebeskim mjestima u Kristu Isusu. Efežanima 2,6.

Stih je uzet iz odlomka u kojemu je, nekoliko stihova ranije, ali posve u istome slijedu misli, Isus sjedio na nebeskim mjestima, baš kao i njegov narod.

Koju je pokazao u Kristu kad ga je uskrisio od mrtvih i posadio sebi zdesna na nebesima. Efežanima 1,20.

Krist i njegov narod sjede zajedno u Svetinji nad svetinjama. Krist je uskrsnuo, a zatim sjeo na nebeskim mjestima, i njegov je narod podignut te sjedi u prijestolnoj dvorani Svetinje nad svetinjama. Pavao utvrđuje da su oni koji su podignuti u šestome retku uskrsnuli iz grijeha u prethodnome retku.

I kad bijasmo mrtvi u grijesima, oživi nas zajedno s Kristom — milošću ste spašeni — te nas zajedno s njime uskrisi i zajedno posadi na nebesima u Kristu Isusu. Efežanima 1,5.6.

Savršeno ispunjenje odlomka iz Poslanice Efežanima jesu dva svjedoka iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja, oni koji su uskrišeni, a zatim uzeti na nebo kao stijeg — ali i da budu posjednuti na nebeskim mjestima. U Svetinji nad svetinjama ta dva svjedoka predstavljaju čovječanstvo u samoj Božjoj prisutnosti, a njihovo opravdanje da ondje sjede jest obilježje koje svaki od njih posjeduje. To obilježje jest pečat Božji, a pečat Božji predstavlja da je čovjek postao jedno s božanskim, i taj je pečat predstavljen činjenicom da Tješitelj, koji je Duh Sveti, prebiva unutar Svetinje nad svetinjama njihove više naravi. Svetinja nad svetinjama jest prijestolna dvorana Božja gdje su božansko i ljudsko sjedinjeni, i ona predstavlja ljudski hram čija viša narav uključuje Svetinju nad svetinjama gdje zajedno sjede i božanstvo i čovječstvo.

Izlijevanje „Utješitelja” pečačenje je sto četrdeset i četiri tisuće i označava promjenu u povijesti spasenja, jer se u to vrijeme crkva mijenja iz crkve ratoborne u crkvu pobjedonosnu. U to se vrijeme mijenja iz laodicejskog pokreta sto četrdeset i četiri tisuće u filadelfijski pokret sto četrdeset i četiri tisuće. U to se vrijeme mijenja iz iskustva sedme crkve u iskustvo šeste crkve, a šesta crkva bili su mileriti. Proročko obilježje šeste crkve Filadelfije, kako se ispunilo u mileritskom pokretu, jest to da ona nikada nije bila crkva. Sve do 1856. bila je samo pokret, kada su oboje Whiteovi taj pokret označili kao laodicejski. Sedam godina poslije ustrojena je pravna crkva.

Spasenjska promjena pri nedjeljnom zakonu bila je predoznačena spasenjskom promjenom na Pedeseticu, koja je označila Kristovo ustoličenje kao Velikoga Svećenika.

„Duhovski izljev bio je nebeska objava da je ustoličenje Otkupitelja dovršeno. Prema svojem obećanju, poslao je s neba Duha Svetoga svojim sljedbenicima kao znak da je, kao svećenik i kralj, primio svu vlast na nebu i na zemlji te da je Pomazanik nad svojim narodom.” Djela apostolska, 38.

Kada se pozna kiša bez mjere izlije na sto četrdeset i četiri tisuće u vrijeme nedjeljnoga zakona, to će biti „nebeska objava“ da je crkva vojujuća završila i da je stigla crkva pobjedonosna. Ustoličenje Krista na Pedesetnicu u nebeskoj Svetinji predodnačuje pomazanje sto četrdeset i četiri tisuće u vrijeme nedjeljnoga zakona.

„Pedesetničko“ izlivanje, koje je potvrđivalo da je Krist Pomazanik, predstavljalo je Njegovo pomazanje na inauguracijskoj svečanosti na Nebu, no On je također bio pomazan i pri svome krštenju. Njegovo krštenje (9/11) do Pedesetnice (nedjeljni zakon) također je ponovno prikazano tri i pol godine nakon Njegova krštenja Njegovom stvarnom smrću, ukopom i uskrsnućem (blagdan prvina). Stoga je 9/11 prikazan pri Njegovu krštenju, a također i pri Njegovu uskrsnuću. Njegovo simbolično uskrsnuće i Njegovo doslovno uskrsnuće označavaju početak dviju proročkih linija koje svaka završava u Pedesetnici. Obje povijesti započinju uskrsnućem prinosa prvine.

Ali sada Krist uskrsnu od mrtvih i postade prvina onih koji usnuše. Jer budući da po čovjeku dođe smrt, po čovjeku dođe i uskrsnuće mrtvih. Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni. Ali svatko u svojem redu: Krist prvina; zatim oni koji su Kristovi o njegovu dolasku. 1 Korinćanima 15,20–23.

Krist je prinos prvine pri svome uskrsnuću, označujući početak „pedesetničkog razdoblja“, koje završava prinosom prvine na Pedesetnicu. Kristovo uskrsnuće jest ječam, a pšenica su oni koji „zatim“ „pripadaju Kristu o njegovu dolasku“. Oni koji dolaze „zatim“ nakon Kristova uskrsnuća jesu „oni koji pripadaju Kristu o njegovu dolasku“, te tako predstavljaju konačno sabiranje vjernih duša na svršetku svijeta, kako je predloženo onim trima tisućama duša koje su bile sabrane na Pedesetnicu.

Stih također obrađuje uskrsnuće u odnosu na smrt. Smrt je započela s Adamom i prelazi na sve ljude, ali to čini „po“ „redu“. U knjizi Djela apostolskih Petar bilježi da su, kada se tada ispunjavala knjiga proroka Joela, ljudi trebali unaprijed poslati svoje grijehе na sud kako bi bili izbrisani, kada dođu vremena okrepe od prisutnosti Utješitelja. Krist u to vrijeme nije gledao u knjige suda da izbriše grijeh, jer je sud bio više od osamnaest stotina godina u budućnosti.

Upućivanje na izraz „svaki čovjek po svom redu“ započinje s Adamom te tako označuje sud mrtvima od Adama nadalje sve dok ne dođu vremena okrepe. Kada dođe kasna kiša, sud prelazi s mrtvih na žive. U razdoblju vremena koje predstavlja taj redak (od Kristova uskrsnuća do Pedesetnice), od prvina ječma do prvina pšenice, kiša pada tijekom suda nad živima i, dok kiša pada, poruka koju kiša predstavlja odvaja pšenicu od kukolja. Kod zakona o nedjelji, koji je Pedesetnica, pšenica više nije pomiješana s kukoljem i prinos prvine pšenice od dvaju mahačkih kruhova uzdiže se. Proces očišćenja od 11. rujna do zakona o nedjelji također je prikazan u Malahiji tri, kada Glasnik Saveza pročišćava i također čisti Levijeve sinove, i to čini „ognjem“. „Oganj“ je simbol poruke, kao što ga predstavljaju ognjeni jezici na Pedesetnicu. U povijesti koja se razmatra razdvajanje dviju skupina, koje proizvodi sto četrdeset i četiri tisuće, a koje su dva mahačka kruha predstavljena prvinama Pedesetnice, trebalo je biti temeljito pečeno, jer su oni bili jedini prinos koji je uključivao znamen grijehа.

Ta su dva valjana kruha bila ukvašena, a kvasac je simbol grijeha. Taj je kvasac bio uništen u vatri peći, kako je predloženo ognjem talioničara Glasnika Saveza. Izaija u dvadeset i sedmom poglavlju prepoznaje raspravu koja započinje na 9/11, što on naziva „danom istočnoga vjetrova“. Ovaj odlomak uči da se upravo kroz tu raspravu okajavaju grijesi Izraela. Ta se „rasprava“ vodi između istinske poruke poznoga dažda i svih drugih lažnih poruka poznoga dažda koje postoje. Poruka je „vatra“, a „vatra“ je ono čime se Glasnik Saveza služi da bi pročistio i očistio. Rasprava o poruci poznoga dažda uklanja kvasac iz pentekostne prvine pšeničnoga prinosa koji se uzdiže u vrijeme nedjeljnoga zakona. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu pentekostna prvina pšeničnoga prinosa, koji pobjeđuju opravdanjem Njegove krvi i posvećenjem svoga svjedočanstva, jer premda je Riječ ta koja posvećuje, ona to čini samo kada se riječ prenosi kao poruka. Iznošenje poruke omogućuje da sto četrdeset i četiri tisuće žive, a iznošenje lažne poruke poznoga dažda proizvodi smrt.

I oni ga pobijediše krvlju Janjetovom i riječju svojega svjedočanstva; i ne uzljubiše svojih života sve do smrti. Otkrivenje 12,11.

Sto četrdeset i četiri tisuće slijede Krista u pobjeđivanju kao što je On pobijedio, jer ga proročki slijede.

To su oni koji se ne okaljaše sa ženama, jer su djevice. To su oni koji slijede Jaganjca kamo god on pođe. Oni su otkupljeni između ljudi kao prvine Bogu i Jaganjcu. Otkrivenje 14:4.

Ovdje se u četvrtom retku četrnaestog poglavlja Otkrivenja sto četrdeset i četiri tisuće označuju kao „prvine“. Oni su također označeni kao „djevice“, a nadahnuće nas je obavijestilo da prisposoba o deset djevice iz Mateja dvadeset i pet prikazuje iskustvo adventističkog naroda. Oni nisu samo „djevice“, nego nisu ni „okaljani sa ženom“, jer je proces kušnje i odvajanja koji je iznjedrio sto četrdeset i četiri tisuće uspostavio razliku između sto četrdeset i četiri tisuće i „svih“ lažnih religija. „Ovi“ slijede Jaganjca kamo god on ide, a kao prvine prvina moraju slijediti Krista u Njegovoj smrti, ukopu i uskrsnuću.

U jedanaestom poglavlju Otkrivenja, u jedanaestom retku, dva svjedoka koja trebaju biti podignuta kao stijeg najprije bivaju ubijena, a zatim nakon tri i pol dana uskrsavaju kao prinos prvina, kao što je bio Krist. Prinos prvina koji je bio i jest Krist uključivao je prolijevanje krvi saveza kako bi se otkupili oni koji su, uslijed laodicejskog iskustva, bili bankrotirali. U jednom retku (retku četiri) izložen je sav taj sažeti prikaz različitih linija proročke svjetlosti povezanih sa sto četrdeset i četiri tisuće. I to je izloženo u Otkrivenju 144 rukom Palmonija, čudesnog brojača. Udvostručenje u Svetome pismu predstavlja povijest pozne kiše, a pozna je kiša ono gdje i kada se Tješitelj izlijeva na Božji narod.

Kako su ljupke po gorama noge onoga koji donosi dobre vijesti, koji navješćuje mir; koji donosi dobre vijesti o dobru, koji navješćuje spasenje; koji govori Sionu: Bog tvoj kraljuje! Tvoji će stražari podignuti glas; zajedno će pjevati, jer će gledati licem u lice kad Gospod vrati Sion. Provalite u radost, pjevajte zajedno, pustoline jeruzalemske; jer Gospod je utješio svoj narod, otkupio je Jeruzalem. Gospod je razotkrio svoju svetu mišicu pred očima svih naroda; i svi krajevi zemlje vidjet će spasenje Boga našega. Odlazite, odlazite, izađite odande, ne dotičite ništa nečisto; izađite iz njezine sredine; budite čisti vi koji nosite posuđe Gospodnje.

Izaija 52:7–11.

Sion H6726 isto je što i H6725, što znači „osjećaj istaknutosti; spomenički ili vodeći stup: – znak, naslov, putokaz.” Sion je simbol stijega sto četrdeset i četiri tisuće, i u tom su odlomku oni već primili kasnu kišu, jer su već objavili i iznijeli radosnu vijest mira. Jednako je određeno u pogledu te činjenice i to da oni vide „oko u oko”, što predstavlja učenike na Pedesetnicu, jer deset dana prije Pedesetnice predstavlja razdoblje ujedinjenja. Gospodin je „utješio” (što predstavlja prošlo vrijeme) već izvršio tri stvari za one koji donose radosnu vijest. On je „utješio svoj narod”, „otkupio Jeruzalem” i „ogolio svoju svetu mišicu pred očima svih naroda.”

On je „utješio” svoj narod 11. rujna, označivši početak procesa kušanja iz trećega poglavlja Malahije, koji završava pri nedjeljnom zakonu kada podiže stijeg prvina, što je prikazano time da „ogoljuje svoju svetu mišicu pred očima svih naroda”. On tješi, otkupljuje i uzdiže sto četrdeset i četiri tisuće. Dana 11. rujna On tješi i započinje proces očišćenja u kojem otkupljuje svoj narod, a zatim ga uzdiže kao stijeg, ili, kako kaže Malahija, da „prinos Judin i jeruzalemski bude ugodan” „kao u drevne dane”.

I sjedit će kao onaj koji tali i pročišćuje srebro; i očistit će sinove Levijeve i pročitit će ih kao zlato i srebro, da prinose Gospodinu prinos u pravednosti. Tada će prinos Jude i Jeruzalema biti ugodan Gospodinu, kao u dane starodavne i kao u prijašnje godine. Malahija 3,3. 4.

Svoja razmatranja o pitanju „dokle” privest ćemo zaključku u sljedećem članku.

„‘Komu je vijača u ruci, i on će temeljito očistiti svoje rymho te skupiti svoju pšenicu u žitnicu.’ Matej 3,12. Ovo je bilo jedno od vremena čišćenja. Riječima istine pljeva se odvajala od pšenice. Budući da su bili odviše tašti i samopravedni da prime ukor, odviše zaljubljeni u svijet da prihvate život poniznosti, mnogi su se odvratili od Isusa. Mnogi još uvijek čine isto. Duše se danas iskušavaju kao što su se iskušavali oni učenici u sinagogi u Kafarnaumu. Kada se istina primijeni na srce, oni uviđaju da njihov život nije u skladu s voljom Božjom. Uviđaju potrebu za potpunom promjenom u sebi; ali nisu voljni prihvatiti djelo samoodricanja. Stoga se srde kada se otkriju njihovi grijesi. Odlaze uvrijeđeni, kao što su učenici napustili Isusa mrmljajući: ‘Tvrd je ovo govor; tko ga može slušati?’” Čežnja vjekova, 392.